

fang, man gennemfører Lønningslove, i samme Grad forrykker man Forholdet mellem de fast lønnede Stillinger og de frie Erhverv ude i Landet. Det, der som Følge af disse Lønningsreformer er blevet det sikre for disse Erhverv, er forøgede Udgifter, det mindre sikre er Midlerne til at forhøje deres Indkomster. Endelig maa jeg ogsaa bede Opmærksomheden fæstet paa det Punkt i Statistisk Tabelværk, som er Stigningen i Arbejdsudgifterne. Man maa ikke overse det betydelig større Krav, der i Landbruget stilles til Arbejdsredskaber og Maskiner, men navnlig Arbejdslønnens Stigning maa nødvendigvis præge den skattepligtige Indkomst, som Landbrugets Indehavere have. Derfor tror jeg, som sagt, at det er vanskeligt ad statistisk Vej at føre Beviser for, at Indkomstansættelserne paa Landet ere uforholdsmæssig lave.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds sagde forleden Dag under Behandlingen af de indirekte Skattelove, at man, og specielt Finansministeren, ikke maatte gaa ud fra, at Industriens Mænd vare Folk, som vilde snyde Statskassen. Finansministeren erklærede, at han gik heller ikke ud fra det, og jeg ved, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) heller ikke gaar ud fra, at Landbrugere ere en Samfundsklasse, som vil snyde Statskassen ved at opgive sine Indtægter for smaa. Man kan ad statistisk Vej belyse dette Forhold ved nogle Tal, men jeg tror, at man maa have noget Kendskab til Livet og Menneskene, som de virke ude paa Landet, for ret at bedømme Forholdet. Der er en Ting, som man heller ikke maa overse netop i disse Aar med de stigende Ejendomspriser, og det er den Realisation, der sker for ældre Folks Vedkommende af deres Landejendomme og derefter følgende Indvandring til Byerne, idet det ogsaa vil komme til at præge Ansættelserne og Angivelserne paa Landet. Jeg tillod mig at hævde ved første Behandling — og jeg skal ikke komme ind paa at gentage det nu —, at det var mindst lige saa vanskeligt at finde Formuerne i Byerne, som det er at finde Indkomsterne paa Landet. Det erkendes i Statistisk Tabelværk, og lige saa tydeligt som man i dette forudsætter, at Indkomstansættelserne paa Landet ere for lave, lige saa bestemt forudsætter man, at der i Byerne skjuler sig navnlig en Del store Formuer, som ikke blive ramte. Og med Hensyn til det vanskelige i at finde Indkomster vil det samme,

der siges om Landbruget, kunne siges om Forretningsmændene og navnlig Industrien i Byerne. Der bliver sagt, at de føre Bøger, og det er rigtigt, jeg indrømmer, at det er vist lettere for en Haandværker, en Forretningsmand paa Grundlag af sine Bøger at gøre en rigtig Selvangivelse, end hvor der ikke føres Bøger, men jeg vil paastaa, at Ligningsmændene have ikke lettere Adgang til at kontrollere, om denne Selvangivelse er rigtig, end de have overfor Landboerne. Og vi kunne hente Oplysninger ad en anden Vej. Der bliver hvert Aar offentliggjort, hvor store Beløb de indkomne Bøder udgøre, og det er da ret oplysende, synes det mig, med Hensyn paa dette saakaldte Skattesnyderi, at se, at Bøderne for urigtig Selvangivelse for Københavns Vedkommende i Aaret 1910—11 have udgjort til Kommunen 52,981 Kr. 72 Øre og til Staten 18,677 Kr. 32 Øre. Dette synes mig ikke at pege i Retning af, at man endnu er naaet Rigtigheden eller det faktiske synderlig nærmere, ja ikke en Gang saa nær i Byerne som paa Landet.

Endelig bliver der sagt, at denne Afgiften af Selvangivelsernes Tal paa Landet nødvendigvis maa udlægges som Vidnesbyrd om en for slap Ligning. En Hr. X, der har skrevet en Del Artikler i „Berlingske Tidende“, har, tror jeg nok, forladt dette, men jeg ved ikke, om det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds ogsaa har gjort det nu. Men ellers vil jeg sige, at det er min Erfaring — og jeg har med Paaligning af Skat at gøre —, at Folk meget ofte ræsonnere som saa: Vi gjorde Selvangivelse i Fjor, vi gjorde Selvangivelse i Forfjor, den blev kasseret, vi ville ikke blive ved at have denne Ulejlighed, naar de alligevel ikke ville antage vår Selvangivelse. Jeg tror, man kommer Sandheden nærmere ved at anlægge dette Ræsonnement end ved at gaa ud fra, at det betyder en for slap Paaligning.

Saa kan man spørge: Ad hvilke Veje vil man have det formentlige Skattesnyderi paa Landet afhjulpet? Man kan der gaa forskellige Veje. Det socialdemokratiske Mindretal vil gaa den Vej at afskaffe Skatteraadsinstitutionen. Det tror jeg ikke lader sig gøre, for det synes mig selvindlysende, at Staten maa have et Organ, ved hvilket den kan deltage i og kontrollere Paaligningen af saa betydelige Skattebeløb, som der her er Tale om, og denne Nødvendighed bliver ikke mindre, fordi vi nu gaa til en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten. Man vil fra anden Side